

ственикъ-тѣ власть да не бы за отмѣщеніе или съ желаніе да повредимъ другого, иъ по закону необходимость, и въ продължаваніе то на тѣжбѣ-тѣ както и отидири, да иѣмамы непріятно-то расположение къмъ противника, а да го обычамы като свой събрать. Иъ понеже таково-то обузданіе на сърдечны-тѣ стремленія е весма трудно дѣло и превышава человѣческы-тѣ силы, ако не бѫде особенна-та помощь Божій; то да ся жалувамы на начальство-то отъ други ные смы дѣлъжни не другояче, освенъ по важни причины: следователно а) въ венци маловажни по-добрѣ да отстѣпвамы, иже да ся сѣдимъ въ растроенство на мѣра и любовь-тѣ съ ближни-тѣ; б) когато важни-тѣ причины изыскуватъ защищѣ на наши-тѣ права, то потщателно да бдимъ надъ движенія-та на сърдце-то, че много ся побужда въ нась невависть-та противъ воставши-тѣ на нась; и в) наконецъ ные смы дѣлъжни всякога да бѫдемъ готови за примиреніе, и отъ противника да не тржимъ ничто повече, освѣнъ законно-то удовлетвореніе за нарушаваніе-то отъ него законны-тѣ наши права (1 Кор. 6. 5—8).

Спорѣдъ това весма е предосаждителна страсть-та на нѣкон, гдѣто истржаватъ поводы къмъ сварове и тѣжбы, и желаїтъ чрѣзъ това да ся обогатяватъ. Тая страсть е много пагубна за нравственность-тѣ. Зачто-то какви плодове може да принесе Божественна-та вѣра тамо, гдѣто между непрестанны-тѣ сварове ся губи и изчезнува братска-та любовь?

§ 287. Пространство-то на любовь-тѣ къмъ близки-тѣ.

Ные смы дѣлъжни да уважавамы и да любимъ особенно тыя наши ближни, които ся украсени съ велики дарове и преимущества и които ни съ показали благодѣяніе съ ученіе и руководство въ Христіянскій животъ. *Воздадите всѣмъ должна; ему же урокъ, урукъ, а ему же дань, данъ, ему же страхъ, страхъ, и ему же честь честь* (Рим. 13 7). Молимъ вы, братіе, знайте тружддающихъ у васъ и настоятелей вашихъ, о Господъ наказующихъ вы и имъти ихъ по препизиха въ любви за дѣло ихъ (1 Сол. 5. 13, 14). На това основание ные преимущественно смы дѣлъжни да обычамы нашы-тѣ родители, наставницы-тѣ, пастыри-тѣ, начальницы-тѣ и Царя. Подобно ные преимущественно смы дѣлъжни да обычамы ближни-тѣ, понеже това изыскува слава-та Божія, и именно повече да обычамы вѣрующы-тѣ въ Господа Іисуса Христа при невѣрующы-тѣ, и православны-тѣ при иновѣрны-тѣ, за да не быхмы дали поводъ на ближній ни православенъ, да забѣлѣжи въ нась по-малкъ къмъ него любовь, отъ колкото къмъ иновѣрный и иновѣрный, и да не дума, че за нась невѣrie-то по-тѣжи отъ православіе-то; както да не бы довели къмъ заключеніе и иновѣрна-тѣ и невѣри-тѣ, че ные преимущественно гы обычамы за иновѣріе-то и невѣре-то имъ. Иъ както Христосъ простира вѣчнѣ-тѣ Си любовь къмъ всички-тѣ человѣцы: подобно и любовь-та Христіянска е дѣлжна да ся простира къмъ всички, безъ да исключва нѣкого: *ниединомуничимъ же должны бывайтве, точною еже любити другъ друга, дондеже время имамы да дѣлаемъ благое ко всѣмъ* (Гал. 6. 10). Св. Максимъ говори: «блаженъ человѣкъ,